भावः। अव्ययीभावेचाकाल इति सभावः अनश्चेति टच् समासान्तः। अध्वनीनमध्वानमलङ्गामीत्यध्वनोयखौ आत्माध्वानौ ख इति प्रकृतिभावः॥४९॥

भ॰ सुप्रातमित्यादि। तद्बलं दशरथसैन्यं अभ्ययोध्यं अयोध्यामभिमुखीकृत्य अगात् इणोगाध्यां शोभनं प्रातर्यस्य तत् सुप्रातं निश्चिन्तत्वात् निपातनेन स्वार्थे ष्णेन वा साध्यं। आसादितः प्राप्तः सम्मदो हर्षो येन वन्दारुभिः स्तुतिपाठकैः संस्तुतं वदिङ्नुत्यभिवादयोः ष्टुवन्द आरुः अश्वराजन्यहस्तिनां समूहेन आढ्यं प्रभूतं विकारसंघेत्यादिना समूहार्थे अश्वादीयः राजन्यहस्तिभ्यां कण् राज्ञा सह विद्यमानं सराजं राजसहितं अनवशिष्टं युगपदा इत्यर्थः। वःकसामीप्येति साकल्ये यौगपद्ये वा अव्ययीभावः अनद्यत्यनेनाप्रत्ययः। सहः सोऽकाले इति सः अध्वानमनुगच्छति ढघेकादिति ईनः मन्वर्ज्जानित्यादिना नलोपाभावः॥४९॥

विशङ्कटो वक्षसि वाणपाणिः सम्यन्नतालद्वयसः पुरस्तात्। भीमोधनुष्मानुपजान्वरत्निरैति स्म रामं पथि जामदग्न्यः॥५०॥

ज॰म॰ विशेति॥ एवमस्य गच्छतः पथि मार्गे सप्तम्यां भस्य टेर्लोपः पुरस्तादग्रतः अस्तातौचेति पूर्व्वस्य पुरादेशः। रामोजामदग्न्यः जमदग्नेरपत्यं रामोऽयम् गर्गादिपाठाद्यञ् स ऐति स्म आगतवान् आङ्पूर्वादिणो लट् एत्येधत्यूट्स्वितिवृद्धिः। विशङ्कटो वक्षसि विशाल उरसि वेः शालच्छंकटचाविति शङ्कटच्।